

PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA VÔ LƯỢNG THỌ TRANG NGHIỆM THANH TỊNH BÌNH ĐẲNG GIÁC KINH

Người giảng: Lão Pháp Sư Tịnh Không

Tập 11

Câu Kinh văn: “Hàm cộng tuân tu Phổ Hiền Đại Sĩ chi đức” là câu mở đầu trong phần tựa của bộ Kinh này. Câu thứ nhất mở đầu cũng chính là một câu quan trọng nhất của toàn Kinh, chúng ta nhất định không thể xem thường lướt qua được. Chúng ta học Phật có thể có được thọ dụng hay không? Đúng như bản Kinh đã nói: “Huệ dĩ chân thật chi lợi”, lợi ích chân thật. Ở ngay trong một đời hoằng pháp tu học của chúng ta, then chốt thành công hay thất bại cũng ở ngay câu này. Do đây có thể biết tính trọng yếu của câu nói này.

Mười sáu vị Bồ Tát phía trước đã nói, các Ngài là biểu pháp. Mỗi một vị Bồ Tát biểu thị mật nghĩa sâu sắc. Mật chính là ẩn mật, không hiển lộ. Người cần phải có trí tuệ tương đối, giác ngộ tương đối mới có thể nhìn thấy ra được, mới có thể thể hội được, người thông thường không dễ gì nhận ra. Thế nhưng, khi vào Kinh văn thì vì bạn nói ra tường tận. Câu thứ nhất này là nói rõ ra tổng cương lĩnh của toàn Kinh. Bộ Kinh Vô Lượng Thọ này từ đầu đến cuối nói rõ nhất chính là “*Phổ Hiền Đại Sĩ chi đức*”.

Vào thời nhà Đường, Ngài Thanh Lương hoàn thành phiên dịch Kinh Hoa Nghiêm. Sau khi hoàn thành chú giải của Kinh Hoa Nghiêm, Quốc sư Ngài đặc biệt đem quyển sau cùng của Kinh Hoa Nghiêm đưa ra lưu thông riêng biệt. Quyển này gọi là “*Biệt Hành Lưu Thông Bản*”, chính là “*Phổ Hiền Bồ Tát Hạnh Nguyên Phẩm*” mà hiện tại các vị thường thấy. Quyển Kinh này là “*Hoa Nghiêm Bốn Mười*”, cũng chính là một quyển sau cùng trong Phẩm Nhập Pháp Giới, là tổng kết của “*Kinh Hoa Nghiêm*”, cũng là tổng cương lĩnh của “*Kinh Hoa Nghiêm*”, chỗ quay về sau cùng. Nội dung của Kinh văn là “*Mười đại nguyện vương quy về Cực Lạc*”. Bồ Tát Phổ Hiền tổng hợp toàn Kinh quy nạp làm thành mười cương lĩnh. Mười cương lĩnh này là Bồ Tát Phổ Hiền đã tu. Có lẽ có một số đồng tu nghe được là Bồ Tát Phổ Hiền đã tu đại khái cho là không liên quan gì với chúng ta, chúng ta không phải là Bồ Tát Phổ Hiền. Học Phật như vậy sẽ rất khó có thành tựu. Chúng ta cần phải có thể nhận biết, tất cả Bồ Tát trong Phật pháp đã nói đều là chính mình, tất cả chư Phật Như Lai đã nói cũng là chính mình. Đức hiệu của chư Phật Như Lai là tánh đức của chính chúng ta. Danh hiệu của tất cả chư Phật Bồ Tát là tu đức của chính chúng ta. Tánh-Tu không hai, đó là chỗ

mà Phật pháp cùng với thế xuất thế gian tất cả pháp không giống nhau. Chúng ta có thể thấu hiểu, khẳng định, thì ở ngay trong Phật pháp mới có thể mau chóng, ổn định, được lợi ích chân thật. Đây là chân thật, không hề giả.

Bồ Tát Phổ Hiền là ai? Phải biết chính là bản thân chúng ta. Nếu chúng ta có thể tuân theo, chăm chỉ phụng hành như trên Kinh điển đã nói, từ tư tưởng kiến giải, lời nói, việc làm, rất nhiều hành vi của chính chúng ta mỗi mỗi đều phải đối chiếu với Kinh điển, so sánh thử xem. Nếu như hành vi việc làm của chúng ta giống y như trên Kinh đã nói thì là tương ứng. Nếu không giống như những gì đã nói, thì chúng ta nhất định phải lấy Kinh điển làm tiêu chuẩn để tu sửa lại những hành vi sai lầm của chính mình, đó gọi là tu hành. Y theo bốn Kinh để tu hành, xin nói với các vị, chính là y theo tiêu chuẩn của A Di Đà Phật, y theo tiêu chuẩn của Bồ Tát Phổ Hiền. A Di Đà Phật là Phật trung chi vương, Bồ Tát Phổ Hiền có thể nói là Bồ Tát trung chi vương. Bạn thấy trong rất nhiều sám nghi chúng ta đều đọc “*Nam Mô Phổ Hiền Vương Bồ Tát*”, Ngài là vua trong các Bồ Tát. Trong hàng Bồ Tát, không ai có thể thù thắng hơn Ngài Phổ Hiền. Trong các chư Phật, không có Phật nào thù thắng hơn A Di Đà Phật. Trong bộ Kinh này, vua trong các Phật, vua trong các Bồ Tát thấy đều đầy đủ. Chúng ta gặp được bộ Kinh này, Phật đã nói ở trên Kinh là “*như nghèo được của báu*”, đích thực là có loại tâm trạng này, chân thật là như nghèo được của báu. Bạn nói xem loại vui thú này thật không cách gì hình dung. Đạt được rồi thì nhất định phải lý giải cho thấu triệt, sau đó phải y giáo phụng hành, chúng ta phải làm được một cách triệt để.

Chúng ta phải bắt đầu từ đâu? Bắt đầu từ lễ kính. Phía trên đã nói với các vị rồi. Lễ kính là khai hiển ngay trong tánh đức của chính chúng ta. Chúng ta có thể tu lễ kính, đó là lưu xuất của tánh đức. Đại đức xưa thường nói: “*Khởi tu từ tánh*”, đây chính là từ tánh khởi tu. Cách tu học này có thể cảm ứng tương thông cùng với mười phương ba đời tất cả chư Phật Bồ Tát. Vì sao vậy? Chư Phật Bồ Tát là khởi tu từ tánh, ngày nay chúng ta cũng là khởi tu từ tánh, vậy thì tự nhiên liền khởi lên cảm ứng. Do đây có thể biết, chúng ta vừa phát tâm, phát ra tâm chân thành để tu hành là năng cảm; chư Phật Bồ Tát pháp vốn năng ứng, nguyên do cảm ứng chính ngay chỗ này. Cho nên Ấn Quang Đại Sư nói: “*Một phần thành kính được một phần lợi ích*”, cũng có thể nói cách nói như vậy. Một phần thành kính được chư Phật Như Lai gia trì một phần, mười phần thành kính thì được chư Phật Như Lai gia trì mười phần. Các vị ở một đạo tràng, giờ nào, lúc nào, cảm thọ của các vị ở nơi đây cùng với cảm thọ ngay trong cuộc sống thường ngày không như nhau. Cảm thọ ở nơi đây có pháp hỷ, thanh tịnh, vui mừng. Cho nên

có đồng tu đến nói với tôi, chúng ta bước vào giảng đường để nghe Kinh là hưởng thụ. Lời nói này có phải thật không? Là thật! Vì sao bạn có hai giờ đồng hồ ở nơi đây hưởng thụ, mà loại hưởng thụ này bạn ở nơi khác thì không có được? Việc hưởng thụ này từ đâu mà có? Xin nói với các vị, nhờ ánh sáng Phật chiếu vào. Đạo tràng này của chúng ta là nhờ ánh sáng Phật chiếu vào, mọi người ở nơi đây tắm mình trong ánh sáng Phật. Sự việc chính là như vậy.

Có một năm, tôi ở Miami - Hoa Kỳ giảng Kinh. Có một số người nước ngoài mỗi lần tôi giảng Kinh họ đều đến, họ đều ngồi ngay nơi đó, nhắm nghiền đôi mắt. Bởi vì ở nước ngoài có một số nơi không có ghế để ngồi, đều là ngồi ở trên thảm. Họ ngồi xếp bằng nhắm nghiền đôi mắt, họ cũng không hiểu tiếng Trung Quốc, tôi nói cái gì họ cũng đều không hiểu, cho nên có đồng tu hỏi họ: “*Bạn có hiểu không?*”. Họ nói: “*Không hiểu!*”. “*Nghe không hiểu, vì sao bạn mỗi ngày đều đến?*”. Họ nói: “*Ồ, cảm thụ nơi đây rất tốt!*”. Họ đến để hưởng thụ. Họ xếp bằng ngồi ở đó là để hưởng thụ. Người nước ngoài nói: “*Từ trường này khác biệt, cảm thụ đối với người rất là thoải mái*”. Trong đó còn có một số người có công năng đặc biệt, ở trong Phật pháp chúng ta gọi là có thần thông, có thiên nhãn thông. Họ nói với những người ở bên cạnh: “*Có ánh sáng Phật chiếu vào*”. Khi đạo tràng giảng Kinh thì có Phật quang gia trì. Cho nên ngồi ở nơi đây, mỗi người đều có thể sanh tâm hoan hỷ, đạo lý chính ngay chỗ này. Không phải tôi giảng được hay, tôi giảng không được hay, mà là nhờ Phật lực gia trì.

Chúng ta nhờ vào cái gì được Phật lực gia trì? Xin nói với các vị, chính là một lòng cung kính. Lòng cung kính này là năng cảm, chư Phật Bồ Tát liền có ứng. Cho nên các vị nhất định phải nên biết, thế gian pháp dạy người thứ nhất là thành thật. Chúng ta cả đời làm người, thành thành khẩn khẩn, trung thực, thật thà. Dáng vẻ thành thật là thế nào? Không lừa dối chính mình, không lừa dối người khác, chân thật có thể làm đến được không dối mình, không dối người thì con người này thành thật, người thật thà. Người thật thà là vô cùng đáng quý. Người thật thà thì Phật quang thường hay chiếu đến họ, họ không học Phật thì Phật quang cũng chiếu đến họ. Vì sao vậy? Vì họ trung thực! Phật tâm thanh tịnh, Phật tâm bình đẳng, không thể nói bạn học Phật thì đặc biệt chiếu cố bạn, bạn không học Phật thì Phật không chiếu cố đến bạn, cái tâm đó làm sao có thể xem là tâm bình đẳng? Không học Phật nhưng tắm lòng thành khẩn thì Phật đều chiếu cố, chiếu cố bình đẳng, không hề phân biệt chiếu cố. Bạn nói xem, thành thật đáng quý dường nào!

Lễ kính chính là lưu xuất từ thành khẩn. Chúng ta phải kính người, phải kính việc, phải kính vật. Kính người, lễ kính bình đẳng, không luận là người nào, tất cả chúng sanh đều phải lễ kính. Tất cả chúng sanh hữu tình, ngay đến kiến, muỗi chúng ta xem thấy cũng như xem thấy chư Phật Như Lai không hề khác biệt, như vậy mới gọi là tu hạnh Phổ Hiền. Muỗi, kiến, động vật nhỏ cũng có Phật tánh. Tất cả động vật đều có Phật tánh. Ngoài động vật ra, thực vật, khoáng vật đều có pháp tánh, cho nên chúng ta phải cung kính tất cả. Nếu như nói chúng ta làm không được, xin nói với các vị, thực tế mà nói, không phải làm không được mà là chúng ta không chịu làm. Nếu như chúng ta chịu làm thì làm gì có chuyện không làm được. Thiên hạ làm không được, người xưa nói, chỉ có hai việc khó là lên trời khó và cầu người khó. Việc này là cầu chính mình không phải cầu người. Cầu chính mình thì có gì khó đâu? Chỉ là làm cho tánh đức của chúng ta hoàn toàn lưu xuất ra. Việc này là cầu ở chính mình, không phải cầu người, cho nên chính mình nhất định phải giác ngộ, nhất định phải nỗ lực. Hiện tại thế gian tai nạn triền miên, nếu chúng ta không chăm chỉ nỗ lực mà tu, tương lai làm sao có thể tự cứu, cứu người?

Tôi ở ngay trong cuộc sống thường ngày không hiểu đối với tin tức bên ngoài. Tôi không xem truyền hình. Tịnh Tông Học Hội chúng ta nơi đây không có truyền hình, tất cả tivi đều là phát nội bộ, bên ngoài không có ăng-ten trời, không nhận được tin tức bên ngoài. Chúng tôi cũng không nghe phát thanh, cũng không xem báo chí. Có một số đồng tu nói với tôi, một-hai tháng gần đây nhất, họ xem thấy từ trên truyền hình, tầng băng Nam Cực đã tan ra. Vấn đề này tương đối nghiêm trọng. Nếu như băng của Nam - Bắc Cực tan ra, mực nước biển sẽ phải dâng cao, đô thị duyên hải trên toàn thế giới thủy đều chìm vào đáy biển. Tai nạn từ do đâu mà đến? Có người luôn cho rằng là do thiên tai, việc này thì không cách gì. Khoa học gia đem việc này đổ cho thiên tai làm ra, tai hại thiên nhiên, đều đổ hết trách nhiệm cho thiên nhiên. Cách nhìn trong Phật pháp không phải như vậy. Trong Phật pháp nói bao gồm tất cả tai hại đều là do chính chúng ta tạo thành. Ai tạo thành vậy? Không phải người khác mà chính mình ta tạo. Lời nói này bạn có thể tin không? Nếu như bạn tin tưởng, vậy chúc mừng bạn, bạn đã giác ngộ; nếu bạn không tin tưởng, bạn nhất định không thừa nhận, bạn chưa giác ngộ. Xác thực là chính ta tạo thành. Nếu như người người có thể tự giác, người người đều có thể thay đổi tự làm mới thì tai nạn này liền được tiêu trừ.

Nạn nước từ do đâu mà đến? Là lòng tham. Đồng tu ngồi đây, tôi nghĩ có không ít người đã đọc qua Kinh Lăng Nghiêm. Phật ở trong hội Lăng Nghiêm

giảng nói rất rõ ràng, tham dục là nước, sân hận là lửa, ngu si là gió, tam tai nước-gió-lửa. Nếu như nói là người của toàn thể giới đang cố sức tăng thêm tham-sân-si, đang gia tăng thêm tốc độ tham-sân-si, thì ba loại hiện tượng nước-gió-lửa thế gian này liền sẽ nổi lên. Hoàn cảnh là y báo. Y báo tùy theo chánh báo mà chuyển. Chánh báo là tâm của chúng ta. Phật luôn khuyên chúng ta dập tắt tham-sân-si. Người người đều có thể dập tắt tham-sân-si thì môi trường sinh thái trên địa cầu này sẽ hồi phục lại bình thường rất nhanh, sẽ không có những tai nạn này. Ngoài tham-sân-si ra còn có ngạo mạn, tham-sân-si-mạn. Quả báo của mạn là gì? Là động đất. Mạn là tâm cao thấp, không bình. Cho nên, những tai hại tự nhiên này từ do lòng người chiêu cảm đến, do lòng người biến hiện ra! Trên Kinh luận, Phật dạy chúng ta những đạo lý phương pháp này, xác xác thực thực chân thật có thể tiêu trừ tất cả tai ương. Phải tiêu trừ từ đâu vậy? Đầu là tiêu trừ từ ngay nơi nội tâm, Phật pháp gọi là nội học, dùng nội công để cải thiện hoàn cảnh bên ngoài. Cho nên, chúng ta không luận đối với người, với việc, với vật, tất cả đều cung kính. Cho dù chúng ta không thể giúp đỡ đại chúng, đại chúng không thể chuyển đổi, một mình ta chuyển đổi lại có được không? Vẫn được! Một mình ta chuyển đổi lại gọi là biệt nghiệp, đại chúng gọi là cộng nghiệp. Phật ở trong Hội Lăng Nghiêm nói với chúng ta, cộng nghiệp cùng biệt nghiệp quả báo không như nhau. Nếu như biệt nghiệp của bạn thù thắng, cho dù ở ngay trong cộng nghiệp vô cùng ác liệt, bạn vẫn có thể tránh được. Ngay trong tai nạn lớn vẫn có rất nhiều người may mắn, đây là do biệt nghiệp không giống nhau. Trong một tai nạn lớn, có thể có người không bị tai nạn, bạn tỉ mỉ mà quan sát, con người đó tâm lòng lương thiện, tham-sân-si-mạn ít, từ bi, thiện niệm nhiều, quyết định là loại người này. Cho nên Kinh này làm sao có thể không đọc, làm sao có thể không cầu hiểu sâu, làm sao có thể không y giáo phụng hành?

Hy vọng đồng tu chúng ta ở tất cả mọi lúc mọi nơi dùng tâm chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, từ bi tu tất cả cung kính. Phải đem việc này tập thành một thói quen, đây gọi là thật tu, thật dụng công. Thật dụng công không phải bạn một ngày đọc bao nhiêu bộ Kinh. Bạn cả ngày đọc Kinh Vô Lượng Thọ, nhưng nếu như tư tưởng lời nói việc làm của bạn hoàn toàn không tương ứng với trên Kinh đã nói, một ngày bạn đọc hai trăm biến cũng uổng công, không dùng được. Từ trước lão cư sĩ Lý Bình Nam nói: “Đáng đọa lạc thế nào vẫn là phải đọa lạc thế đờ”, không có ích gì. Phải thật làm. Ngày ngày đọc Kinh, kiểm điểm lỗi lầm của chính mình. Đọc Kinh cũng giống như là soi gương vậy. Chính mình một ngày phạm phải lỗi lầm mà không hề biết, Kinh vừa đọc qua, đối chiếu sơ qua thì phát

hiện, “Ồ! Chỗ này Phật dạy chúng ta không được làm, hôm nay chúng ta lại làm rồi; chỗ này Phật dạy chúng ta làm, hôm nay ta chưa làm được”, đều phát hiện được lỗi lầm. Cho nên Kinh là một tấm gương, ngày ngày phải cầm lên soi. Soi đến lỗi lầm của chính mình, phải mau đem nó thay đổi lại. Như vậy thì hữu dụng, thì lợi ích vô biên. Cho nên phải tu tâm chân thành, chân thành đối nhân xử thế, quyết định chúng ta có thể vượt qua đại kiếp nạn. Kiếp nạn hiện tiền không hề có chút ý niệm khiếp sợ, không hề có chút tâm lo lắng, mà rất là tự tại, rất là thân nhiên để tiếp nhận. Đó chính là bạn có công phu, bạn chân thật có được thọ dụng.

2. Nguyên thứ hai, “Xung tán Như Lai”

Câu này ở vào xã hội ngày nay rất là quan trọng. Xã hội có thể an định hay không, hoặc là xã hội tạo thành động loạn, đương nhiên nhân tố rất nhiều. Thế nhưng, một nhân tố quan trọng nhất trong đó, ở trong Phật pháp gọi là duyên. Một duyên quan trọng nhất này chính là tán thán, cũng chính là ngôn ngữ lời nói của chúng ta. Hy vọng đồng tu học Phật chúng ta, đây không phải tôi hy vọng, mà là Phật Bồ Tát dạy bảo chúng ta. **Phật Bồ Tát hy vọng chúng ta ở trong xã hội này ần ác, dương thiện.** Bạn xem Kinh văn phía sau, trong lời giáo huấn cụ thể, Phật dạy chúng ta khéo giữ ba nghiệp. Câu thứ nhất chính là “*khéo giữ khẩu nghiệp, không nói lỗi người*”, không nên cười chê người khác, không nên nói lỗi lầm của nhà người, phải làm từ chỗ này. Người ta có chỗ tốt thì phải tán thán, phải biểu dương, xã hội này chúng ta liền có thể từ trong hỗn loạn chuyển thành an định. Mỗi một người chúng ta đều có trách nhiệm.

Xã hội ngày nay vì sao mà loạn như vậy? Toàn thế giới đều loạn, căn nguyên của động loạn là gì? Chúng ta có thể nói, căn nguyên đó chính là người thế gian này tán thán cái ác mà che giấu cái thiện. Thiện thì không nói lên, ác thì tận lực tuyên dương, tận lực đến tô vẽ ra, tạo thành lòng người của cả thế gian bất an. Bạn nói làm việc tốt, có người nói: “*Anh làm việc tốt làm gì? Anh là kẻ ngốc, anh làm việc tốt ai tán thán anh? Làm việc ác là anh hùng hảo hán, biết bao nhiêu người tán thán anh*”. Khuyến khích người đi phạm tội, khuyến khích người đi làm ác thì xã hội này làm sao có thể an định. Lời nói của chúng ta phải vì xã hội gánh trách nhiệm, phải vì nhân dân cả thế gian gánh trách nhiệm, làm gì có chuyện tùy tiện mà nói chuyện. Hiện tượng xã hội ngày nay có thể nói là vô cùng phổ biến, đó là luân lý đạo đức không có người giảng. Nếu như trên miệng nói đến luân lý đạo đức thì mọi người đều mắng bạn, “*Anh lạc hậu rồi, lỗi thời rồi! Không hợp trào lưu, không hợp thời đại*”, nói càng khó nghe hơn là “*tư tưởng phong kiến*”. Cái gì là hợp thời? Bất trung, bất hiếu, bất nhân, bất nghĩa là hợp thời. Như

vậy có thể được hay sao? Cho nên xã hội ngày nay, bao gồm giáo dục ở trong trường học, học sinh tiểu học nhận giáo dục đã tiêm nhiễm công lợi, chỉ có lợi hại, không có đạo nghĩa. Xã hội này, thế giới này làm sao mà không gặp nạn chứ? Băng của Nam - Bắc Cực làm sao mà không tan ra?

Chúng ta học Phật. Người học Phật luôn được xem là người sáng suốt, người học Phật là người giác ngộ. Chúng ta phải toàn tâm toàn ý giúp đỡ xã hội này thay đổi thói xấu và phong tục tập khí không tốt. Làm thế nào đem nó chuyển đổi lại? Hoàn toàn dựa vào chính chúng ta, nhất định không thể đem trách nhiệm này đổ cho người khác. Đổ cho người khác là sai, chính ta phải làm cho được. Người thế gian bất trung, ta phải tận trung. Người thế gian bất nghĩa, ta phải nghĩa khí. Người thế gian bất hiếu, ta phải tận hiếu. Giáo huấn của đại thánh nhân thế xuất thế gian, ta phải làm cho được toàn bộ. Nếu như bạn nói là làm không được, ta không tin tưởng, ta không thừa nhận, ta nhất định có thể làm được. Người người đều có tín tâm kiên định này, ý nguyện kiên định, nỗ lực để làm theo, như phía trước đã nói, Tín Huệ, Nguyễn Huệ, Hương Tượng Bồ Tát, thì thế giới này có thể cứu vãn, kiếp vận có thể vãn hồi, tai nạn có thể hóa giải. Do đây có thể biết, chính ngay ở mỗi vị đồng tu chúng ta phải phát đại tâm. Trên Kinh Hoa Nghiêm nói “*Đại Tâm Phàm Phu*”, chúng ta là phàm phu phát đại tâm. Đại Tâm Phàm Phu, công đức và uy đức của họ vượt qua Thanh Văn, Duyên Giác, Quyền Giáo Bồ Tát. Thanh Văn là A La Hán. Duyên Giác là Bích Chi Phật. Quyền Giáo Bồ Tát, nếu lấy Thiên Thai để nói, Biệt Giáo để nói thì là Bồ Tát Tam Hiền trở xuống, chính là Bồ Tát từ Thập Hồi Hướng trở xuống gọi là Tam Hiền Bồ Tát.

Sao gọi là phát đại tâm phàm phu? Bạn vừa phát tâm là ta đem giáo huấn trong Kinh Vô Lượng Thọ đã dạy thầy đều làm được, công đức của bạn lập tức liền vượt qua bậc tam thừa (thật đã vượt qua không phải là giả), liền được siêu việt. Trên Kinh Hoa Nghiêm Phật nói “*Đại Tâm Phàm Phu*” là khích lệ chúng ta. Nếu như Ngài nói A La Hán mới có thể làm được thì chúng ta không có phần, chúng ta nhất định không làm được, tâm này không thể phát. Nếu như Ngài nói Bồ Tát mới có thể làm, vậy thì phàm phu chúng ta cách quá xa với Bồ Tát. Cho nên Ngài nói phàm phu, chúng ta là phàm phu, chúng ta phát ra đại tâm liền có thể siêu việt ba thừa. Lời của Phật nói là thật, không phải là giả, nhất định là chân thật, chỉ sợ chính chúng ta không chịu phát tâm. Vừa phát tâm liền siêu việt, chân thật gọi là “*buông bỏ đồ đao, lập địa thành Phật*”. Phát tâm là quan trọng.

Khi vừa phát tâm, xin nói với các vị, không chỉ bạn siêu việt ba thừa. Tầm nhìn của người thế gian rất cạn, chỉ mong cầu cái lợi trước mắt, nếu hiện tại không

có lợi ích, anh bảo tôi làm Phật, tôi cũng không làm, cho nên hiện tại liền phải có lợi ích. Xin nói với các vị, chỉ cần bạn vừa phát đại tâm, hiện tại bạn liền có được lợi ích. Bạn được lợi ích gì vậy? Ngay trong lúc giảng dạy chúng ta cũng thường nói, “*đời sống vật chất của bạn quyết định không hề thiếu kém*”, đây là lợi ích mà hiện tại bạn có được. Việc này Phật giảng rất có đạo lý. Không phải nói bạn sẽ có được rất nhiều, rất nhiều, như vậy thì bạn liền sẽ tăng lòng tham, mà là không thiếu hụt. Mỗi ngày bạn có được cái ăn, có quần áo mặc, có nơi để ở, không thiếu hụt. Chỉ cần chúng ta không thiếu hụt, không cần phải có nhiều, có nhiều sẽ tăng thêm lòng tham. Cơm áo của bạn không thiếu hụt, đời sống vật chất không thiếu hụt, ngay trước mắt bạn đã được lợi ích.

Lợi ích thứ hai là thân thể bạn khỏe mạnh, trẻ mãi không già. Nếu như bạn hai mươi tuổi phát đại tâm rồi, đã làm đại tâm phàm phu, bạn mãi mãi là hai mươi tuổi. Bạn sống đến bảy, tám mươi tuổi, khuôn mặt của bạn vẫn là hai mươi tuổi. Cái lợi ích này có gì bằng không?

Một lợi ích nữa là thể chất chuyên biến. Thân thể bạn khỏe mạnh, vĩnh viễn không bị bệnh, đó là lợi ích hiện tại, lợi ích chân thật. Bạn làm quan lớn, phát tài to mà thường hay bị bệnh thì đó là việc rất đáng tiếc, tiền tài của bạn đều dùng hết vào phí thuốc thang, bạn nói xem có oan uổng không? Cho nên đại tâm phàm phu vĩnh viễn trẻ trung, vĩnh viễn khỏe mạnh, dung mạo sáng lạn, pháp hỷ tràn đầy, tự tại an vui. Hiện tại liền có được lợi ích. Phật pháp rất hiện thực, hiện thực hơn bất cứ thứ gì.

Nếu như bạn trái với Kinh giáo, không luận tu hành thế nào, người sáng mắt vừa nhìn là biết ngay, vì sao vậy? Trên mặt không có ánh sáng. Không cần phải có công năng đặc dị gì, nếu có công năng đặc dị vừa nhìn thì càng rõ ràng, người thông thường chúng ta đều có thể xem thấy, chính là chúng ta thường hay nói thần khí không tốt, có thể thấy ra được khí sắc của họ là khí sắc tối đen, không phải là một khí sắc sáng lạn, một khí sắc không tốt. Khi bạn tỉ mỉ quan sát tiếp sẽ thấy dung mạo không tốt, cho dù họ hóa trang thế nào cũng không cách gì giấu được, cũng không thể che giấu. Ngay thế gian xem tướng, đoán mạng cũng thường nói “*tướng tùy tâm chuyển*”. Đại tâm của bạn vừa phát ra, đại tâm là tâm gì? Là Phật tâm. Bạn xem tướng của Phật đẹp dường nào, cái tướng này của bạn dần dần sẽ chuyển thành tướng Phật, đức tướng viên mãn (viên mãn chính là một chút kém khuyết cũng không có), vậy thì vì sao bạn không phát tâm?

Trong tâm chúng ta thường giữ một mặt thiện của tất cả chúng sanh, miệng của chúng ta thường hay tán thán một mặt thiện của chúng sanh, tâm của chúng ta thiện, việc làm thiện, lời nói thiện thì tướng mạo của chúng ta liền thiện, thân thể liền thiện, không có thứ nào bất thiện. Nếu như thường giữ tâm ác, chuyên môn gây phiền phức cho người, chuyên môn nhìn khuyết điểm của người khác, tâm của chúng ta ác, làm ác, nói lời ác, cuối cùng biến thành tướng mạo chính chúng ta cũng ác, thân thể cũng ác, bạn nói xem họa làm sao mà không đến. Người học Phật ngay điểm đạo lý này cũng không hiểu thì còn học cái gì? Vận mệnh của bạn hoàn toàn do chính bạn nắm lấy, không phải do người khác nắm lấy.

Các vị đọc Liễu Phàm Tứ Huân, Liễu Phàm Tứ Huân ngày trước tôi đã giảng qua rất nhiều lần, giảng được rất tỉ mỉ. Tiên sinh Liễu Phàm có thể được cứu là vì sao? Việc thứ nhất là ông thành thật, chịu nhận sai. Việc khó được nhất là chịu thay đổi, mạnh dạn thay đổi. Ông đã thành công, chuyển biến vận mạng của ông. Ông chuyển được vận mạng rồi, ông giúp cho rất nhiều chúng sanh chuyển biến vận mệnh, đó là Bồ Tát hiện thân.

Vào thời đại này, chư Phật Như Lai hết lời khuyên bảo chúng ta phải phát đại tâm. Nếu bạn hỏi, thế nào là đại tâm? Tôi ở ngay đây cụ thể nói với mọi người, nhất định phải phát tâm đem những lời giáo huấn đã nói trong Kinh Vô Lượng Thọ thầy đều làm cho được, thầy đều thực tiễn ngay trong cuộc sống thường ngày chúng ta, thực tiễn ngay trong công việc của chúng ta, thực tiễn ngay trong đối nhân xử thế, đó chính là phàm phu phát đại tâm. Bạn có thể phát được cái tâm này, có thể làm theo như vậy, ở phía trước tôi đã nói qua với các vị, tương lai bạn vãng sanh đến Thế giới Cực Lạc nhất định là thượng thượng phẩm vãng sanh, bởi vì cả thầy bạn đều làm được. Nếu bạn không thể làm được hoàn toàn, chỉ làm đến được chín mươi phần trăm thì bạn vãng sanh thượng trung phẩm, quyết định không thể rơi xuống dưới bậc thượng. Trong ba bậc vãng sanh, bậc trung, bậc hạ chúng ta không làm, chúng ta nhất định phải tranh thủ vãng sanh bậc thượng. Thượng phẩm hạ sanh cũng phải làm đến được tám mươi phần trăm. Chúng ta phải đem tiêu chuẩn định ở ngay chỗ này, quyết định tranh thủ thượng phẩm vãng sanh, đó mới là chân thật phát đại tâm phàm phu. Người người đều làm đến được, vì sao chúng ta không làm? Tôi tin tưởng rất nhiều đồng tu ngồi ở ngay đây luôn có mười mấy - hai mươi mấy người đang làm. Có được mười mấy - hai mươi mấy người đang làm, hội này của chúng ta sẽ vô lượng viên mãn, ngay trong hội này có mười mấy - hai mươi mấy vị Phật trụ thế. Đại tâm này không phải Bồ Tát mà

là Phật, chân thật gọi là “*chỉ có pháp Nhất thừa, không hai, cũng không ba*”. Phạm phu phát đại tâm chính là pháp Nhất thừa. Chúng ta nhất định phải làm thật. Cho nên, phải xưng tán.

Xưng tán, bạn thấy dùng “*xưng tán Như Lai*”, không dùng “*xưng tán chư Phật*”. Từ dùng khác nhau đương nhiên ý nghĩa sẽ không giống nhau. Trên Kinh Phật, chuyên đổi danh từ có dụng ý đặc biệt của nó. Chúng ta xem trong “*Kinh Kim Cang Giảng Nghĩa*” của cư sĩ Giang Vị Nông, ông chú giải được rất tường tận. Trên “*Kinh Kim Cang*” có lúc thì nói Chư Phật, có lúc thì nói Như Lai. Cư sĩ Giang nói với chúng ta, phàm hễ nói Chư Phật là từ trên tướng, từ nơi sự mà nói; phàm hễ gọi Như Lai đều là từ trên tánh mà nói. “*Kinh Kim Cang*” là như vậy, Kinh này chúng ta cũng không ngoại lệ, “*Kinh Đại Phương Quảng Phật Hoa Nghiêm*” cũng là như vậy. Cho nên chúng ta phải thông hiểu “*lễ kính chư Phật*” là từ nơi sự tướng mà nói, trên sự tướng thì tất cả phải cung kính. Nếu nói “*xưng tán Như Lai*” là từ nơi tánh đức mà nói, đó chính là nói rõ, tương ưng với tánh đức chính là thiện, chúng ta phải xưng tán; ác không nói thì tốt, không thể xưng tán, phải xưng tán cái thiện. Thế nhưng lễ kính thì người thiện chúng ta lễ kính, người ác cũng phải lễ kính. Không thể nói người thiện ta tôn kính họ, người ác thì ta không tôn kính họ, vậy thì bạn sai rồi. Người ác tôn kính họ mà không tán thán họ, người thiện thì tôn kính họ và tán thán họ, khác biệt ở ngay chỗ này. Cái tâm cung kính đó nhất định không có khác biệt, nhất định là bình đẳng. Việc xưng tán này nhất định tương ưng với tánh đức, khen cái thiện của người, chúng ta từ ngay đó mà học.

Nếu như nói thế gian tất cả chúng sanh ngay trong một đời đều đang làm ác, chưa từng làm qua một việc tốt nào thì tôi không tin, Phật cũng không tin, các vị mọi người cũng sẽ không tin. Tất cả chúng sanh ở thế gian này, khởi tâm động niệm, lời nói việc làm thiện, ác lẫn lộn. Thế nhưng chúng sanh thời nay nghiệp chướng tập khí sâu nặng, đã làm ra ác nhiều, lành ít. Nếu như có thể chuyển biến lại, chúng ta làm thiện nhiều, ác ít thì toàn phong khí xã hội đều sẽ chuyển biến. Chúng ta tán dương thiện, không nói ác, làm cho những người làm ác đó thời gian lâu rồi họ sẽ giác ngộ, họ sẽ phản tỉnh, sanh tâm hổ thẹn. Người ác cũng có lương tâm, không thể nói họ không có lương tâm. “*Ta tạo ra rất nhiều việc ác, mọi người đều không nói, mọi người đều có thể bao dung. Ta làm một chút việc thiện nhỏ như vậy mà mọi người đều tán thán*”, cho nên họ liền sẽ hồi tâm chuyển ý, họ liền sẽ ít làm ác, làm thiện nhiều. Nếu như chúng ta không tán thán cái thiện của người khác, ác nhỏ của người ta, chúng ta làm âm ỉ lên thì sẽ sanh ra hiệu quả

ngược lại, sẽ làm cho người ta sanh tâm hối hận đã làm việc tốt, “*làm việc tốt, có gì tốt đâu? Có người nào biết đâu, có ai khen ngợi ta đâu? Còn làm ra một chút việc ác thì thiên hạ đều biết*”, làm cho những người có ý niệm muốn làm thiện sẽ mất đi ý niệm thiện này. Bạn thấy trên thế giới người ta đều làm ác, cho nên biến thành cái gì? Biến thành cái thấy sai lầm là “*làm ác là đương nhiên, làm ác là hợp thời*”. Cái thấy sai này, cái hiểu lầm này thì thật đáng sợ, dẫn dắt người toàn thế gian bỏ đi ý niệm thiện, tăng trưởng ý niệm ác, không chịu tu thiện, liều mạng để làm ác, mang đến tai nạn lớn cho xã hội này, mang đến thống khổ vô cùng cho tất cả chúng sanh. Truy cứu nguyên nhân căn bản của nó chính là ở ngay trong cuộc sống thường ngày của chúng ta, lời nói không cẩn trọng, tạo thành ra hậu quả, tạo thành tai nạn. Phật đối với việc này ở trong tất cả Kinh luận đã nói ra rất nhiều, rất nhiều. Chúng ta không lưu ý, không hề tỉ mỉ mà quan sát, không hề cố gắng học tập.

Nguyện “*xưng tán Như Lai*” này Phật đặc biệt ở trong Năm Mươi Ba Đồng Tham làm ra cho chúng ta xem một tấm gương. Năm Mươi Ba Tham rốt cuộc là như thế nào vậy? Chúng ta phải tường tận. Phật ở trong chương sau cùng của “*Hoa Nghiêm*” nêu ra Thiện Tài Đồng Tử, làm thành một tấm gương tu học Đại thừa. Chúng ta tu hành, tu học Đại thừa, cũng chính là nói đại tâm phàm phu. Người như thế nào là đại tâm phàm phu? Thiện Tài Đồng Tử là đại tâm phàm phu mẫu mực. Ngài gặp được Phật pháp, hoan hỷ tín thọ, lễ Bồ Tát Văn Thù làm thầy. Có lẽ các vị nghe được rồi thì nghĩ: “*Ồ! Thiện Tài gặp vận may, rất may mắn, gặp được Bồ Tát Văn Thù, một thầy giáo tốt đến như vậy, chúng ta đến nơi đâu để tìm được thiện tri thức?*”. Bạn đều không biết được Bồ Tát Văn Thù ở ngay trước mặt bạn mà bạn không nhận biết. Ai là Bồ Tát Văn Thù? “*Đại Thừa Vô Lượng Thọ Kinh*” chính là Bồ Tát Văn Thù. Văn Thù biểu thị trí tuệ, trong Kinh này tràn đầy trí tuệ viên mãn. Bạn y theo bộ Kinh này mà tu học thì bạn chính là thân cận Bồ Tát Văn Thù, bạn chính là học trò của Bồ Tát Văn Thù. Sau khi học rồi thì lập tức ứng dụng, đó chính là tham học. Cho nên, ở trong hội của Bồ Tát Văn Thù thành tựu được căn bản trí. Sau đó, Bồ Tát Văn Thù khuyên bảo Ngài đi tham học. Tham học biểu thị cái gì? Làm thế nào đem cái chính mình đã học thực tiễn ngay trong đời sống. Năm mươi ba vị thiện tri thức này đều là Bồ Tát, không một ai là phàm phu. Năm mươi ba vị thiện tri thức thị hiện ra tướng nam nữ, già trẻ, các ngành các nghề, cũng giống y như đời sống của chúng ta vậy. Chúng ta từ sớm đến tối, tiếp xúc với tất cả mọi người, tất cả việc, tất cả vật, đó chính là Năm Mươi Ba Tham.

A Di Đà Phật!

Cẩn dịch: Vọng Tây cư sĩ